

[Fr. Dalgaard.]

nu vedtager dette i Dag, er der maaske alligevel et og andet, som man i Tidens Løb skal se paa.

Jeg tillader mig, som sagt, at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa disse Tilfælde og skal saa i øvrigt anbefale Tinget at vedtage det Forslag, der her foreligger i Landstingets Affattelse.

Pürschel: Det vil forhaabentlig ikke findes unaturligt, at jeg ved Afslutningen af denne Sags Behandling her i Rigsdagen siger et Par Ord. Jeg vilde da gerne først give min Tilslutning til det, som den ærede Ordfører har sagt, at det, der her sker, er en meget gennemgribende Forandring af den kriminelle Retspleje, vel nok den mest gennemgribende, der er sket, siden Retsplejeloven traadte i Kraft i 1919. Det er blevet overskygget derved, at en Række aktuelle Problemer har fanget Opmærksomheden, men det bør ikke overskygges saa meget, at det ikke fremhæves her i Rigsdagen, at vi ikke er klar over, hvor vidtrækkende den Reform er, man i Øjeblikket gaar ind for. Jeg tænker her paa Indførelsen af Domsmændene, en Ting, som jeg hilser med Glæde, fordi jeg altid har troet paa, at der var en Værdi her ved et Samarbejde mellem Jurister og Lægmænd. Lige saa afgjort Modstander jeg er af Nævningeinstitutionen, dens hemmelige og ukontrollerede Indflydelse paa Retsplejen, lige saa sikker en Tilhænger er jeg af Lægmændenes Medvirkning i øvrigt, og det er mit Haab, at denne Reform vil vise sig at være til Gavn for Retsplejen her i Landet.

Jeg haaber ogsaa, at det, der gennemføres paa det andet Punkt, som har tildraget sig mere Opmærksomhed, nemlig Spørgsmaalet om Voteringen i Højesteret, vil blive til Gavn, skønt jeg ikke kan nægte, at Forslaget her efter min Mening i Modsætning til, hvad der plejer at være Tilfældet ved det høje Landstings Behandling af Sagerne, er forringet. Det er min Opfattelse, at Højesteret, der nu har givet sin Tilslutning til den Form for Votering, der indføres her, og som, saa vidt man kan forstaa, med særlig Glæde hilser dette, at de voterendes Navne ikke kommer frem for Offentligheden, at Højesteret, siger jeg, naar denne Reform har bestaaet i nogle Aar, vil føle, at det er utilfredsstillende, og at man saa vil komme til at staa over for et Ønske fra Retten selv om, at det maa blive dér, som det i øvrigt er overalt praktisk talt her i Landet, at de Folk, der handler paa de afgørende Punkter, maa handle under fuldt Ansvar over for

Offentligheden. Jeg tror, at dette saa langt fra at være til nogen Skade vil være til stor Gavn.

Den ærede Ordfører berørte et Spørgsmaal fra et Nævningeting, der for nylig fandt Stedovre i Odense, og det tilkommer den højtærede Justitsminister at svare paa den Henstilling, som Ordføreren gjorde; men jeg vil dog gerne gøre et Par Bemærkninger derom: Jeg vil sige, at det er Retsformanden og maa være Retsformanden, der er Leder af Forhandlingen, og den Myndighed, som han her har benyttet, om hvis heldige Benyttelse der er rejst Tvivl, er lagt i hans Haand — jeg tror, det er ved § 150. Det maa være saaledes, og den bruges i mange Tilfælde til stor Gavn for Fremme af Retsforhandlingerne. Vi kender alle dette, at Folk kan være tilbøjelige til at brede sig noget mere end egentlig ønskeligt, og vi har ogsaa med Hensyn til vor Forretningsorden her set Eksempler paa, at man ønsker at øge Formandens Myndighed til at afskære videre Forhandlinger, og vi har i den allerseneste Tid set disse Ønsker komme frem ogsaa fra Forsamlingen her.

Altsaa, man kan ikke her være blind for, at noget saadant er ønskeligt og nødvendigt, og jeg tror, det vil være ganske overordentlig vanskeligt ved en kommende Revision, som jeg i øvrigt synes man ikke allerede nu skal begynde af beskæftige sig med, at formulere en ændret Regel her. Administrationen har jo ingen som helst Beføjelse til at gribe ind over for Retsformandens Afgørelse paa dette Punkt. Værnet imod det maa søges i Anken til Højesteret under Paavisning af, at der her fra Retsformandens Side er begaaet en Fejl, som har paavirket Afgørelsen paa en uheldig Maade. Det var der ikke Brug for i dette Tilfælde, fordi Forsvareren i Kraft af en Taktik, som han selv har lagt aabent for Dagen, mente at tjene sin Interesse og sin Mandants Interesse bedre ved at lade denne Udtalelse staa ganske uanfægtet.

Jeg vil dernæst gerne gøre en Bemærkning om en Betragtning, som har været fremme i Landstinget med Hensyn til Adgangen til at lukke Dørene. Det er fastholdt her fra Folketingets Side, ogsaa under de Underhaandsforhandlinger, der fandt Sted, at i de Tilfælde, hvor man vil lukke Dørene af Hensyn til den sigtede eller hans nærmeste, skal der foreligge Begæring fra den sigtede. Dette har den tidligere Justitsminister Rytter vendt sig meget stærkt imod i Landstinget, og jeg vil da gerne sige, at der for mig ikke er